

[Rasmus Hansen.]

bl. a. stiller de Forslag om, at Raadet skal have en Grundejerrepræsentant, der ejer en Ejendom med mindst 12 Lejligheder, og som er udnævnt efter Indstilling fra de danske Grundejerforeninger. Der kan siges baade det ene og det andet til Fordel for et Boligtilsynsraad, hvori Partsinteresser er repræsenteret. Fordelene kan dog næppe opveje Svaghederne, og under Hensyn hertil har Flertallet ment at maatte foretrække den af Indenrigsministeren foreslaaede Sammensætning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Adgang til fornyet Prøvelse af Boligtilsynsraadet's Kendelser i Henhold til § 16 imødekommer Indenrigsministeren og Udvalgets Flertal som nævnt det Ønske, der er fremsat i Henvendelsen fra de københavnske Storbanks, Kreditforeninger og Hypotekforeninger, saaledes at disse Kendelser kan indankes for Indenrigsministeriet. Men for de konservative Udvalgsmedlemmer har denne Imødekommenhed over for Bankerne og Kreditforeningerne ikke været tilfredsstillende. De har ment det paakrævet at vise Ærbødighed for den nye Mode i visse Kredse, den Mode, som gaar ud paa, at Domstolene skal have det sidste Ord i enhver Sag, ogsaa i de Sager, hvor de ordinære Domstole savner de fornødne saglige Forudsætninger. De konservative Udvalgsmedlemmer har derfor stillet Forslag om, at Boligtilsynsraadet's Kendelser i Henhold til § 16 skal kunne appelleres til Landsretterne. Spørgsmaalet om forkert Fortolkning af Lovbestemmelser kan, som fremhævet af Udvalgets Flertal i Betænkningen, altid underkastes Domstolenes endelige Afgørelse, men det vil efter Udvalgets Flertals Opfattelse være fuldkommen meningsløst og fuldkommen uforsvarligt at lade Landsretterne og Højesteret dømme i Sager, hvor Retterne ikke har og ikke kan opnaa den fornødne Sagkundskab. Afgørelsen af, om en Ejendom eller nogle Rum i en Ejendom er skadelige for Sundheden, beror i den bestaaende Lovgivning ikke paa juridiske Synspunkter, men paa et sagkyndigt Skøn. Denne Regel er ogsaa overført til det foreliggende Lovforslag, og det er unægtelig en Smule vanskeligt at faa Øje paa den saglige Begrundelse for et Forslag om at overdrage Vurderingen af et Skøn, som ikke beror paa juridisk Indsigt, til en Domstol af Jurister. Det har man ikke hidtil anset for rimeligt eller praktisk, og der er, tror jeg, heller ikke nogen Sandsynlighed for, at det vil blive Tilfældet i Fremtiden.

Den saglige Begrundelse for det af de

Konservative stillede Ændringsforslag om, at Taksationskommissionens Kendelser om Erstatningen for Ekspropriation til Sanering skal kunne appelleres til Landsretterne, er i og for sig ikke mere holdbar eller i bedre Overensstemmelse med den hidtidige Praxis her i Landet; men Indenrigsministeren og Udvalgets Flertal har ikke villet modsætte sig, at der gives Adgang til fornyet Prøvelse af Erstatningsafgørelser for en Taksationskommission, som udvides med 2 Landsretsdommere, og et Ændringsforslag herom findes under Betænkningens Nr. 68. Taksationskommissionen skal her i København bestaa af den Kommission, der foretager Taksationer ved Ekspropriation i Henhold til den gældende københavnske Byggelov, og i det nye Byggelovsforslag bestemmes det, at denne Kommission skal bestaa af 2 af Indenrigsministeren og 2 af Københavns Byret udnævnte Medlemmer samt en af Indenrigsministeren udpeget Formand. I den udvidede Taksationskommission, som skal foretage fornyet Prøvelse af Erstatninger for Sanering i København, vil der saaledes være 2 af Byretten og 2 af Landsretten udnævnte Medlemmer, i alt 4 af Retterne udpegede Medlemmer mod 3 af Indenrigsministeren udnævnte Medlemmer. Domstolenes Repræsentanter vil saaledes altid være i Flertal i den Taksationskommission, hvortil en Erstatningskendelse kan appelleres, og i de udvidede Taksationskommissioner for Provinsen vil det samme blive Tilfældet.

Gennemgaar man Reglerne for Taksationer ved Ekspropriation siden 1845, vil man heller ikke her finde Forklaringen paa det konservative Ændringsforslag om Appel til Landsretterne. Der er ikke Adgang til Appel til de ordinære Domstole for Sager om Erstatninger for Ekspropriation til Jernbaneanlæg i Henhold til Forordningen af 5. Marts 1845. Det samme gælder for Taksationer ved Landevejsekspropriationer og Kirkegaardsekspropriationer, ved Taksationer i Henhold til Loven af 14. December 1857 om Gader, Veje og Vandløb i København eller i Henhold til Byplanloven af 1925, Byggelinieloven af 1928 og Byplanloven af 1938 samt Forslaget til ny Byggelov for København. Der findes saaledes ikke en eneste saglig Knag, hvorpaa de Konservative kan hænge en Motivering for deres Forslag om, at Taksationskendelserne skal kunne indankes for Landsretterne.

Der er betydelig mere Rimelighed i den konservative Interesse for Opførelse af billige Lejligheder til Erstatning for de Lejligheder, som det foreliggende Lovforslag, naar det er vedtaget, maatte foraarsage ned-